

Spovedania unei (ne)credincioase. Mănăstirea Caraiman, colțul meu de rai din Români

Roxana Neagu / 06 ian 2018 / 20:04

Descriere foto: Mănăstirea Caraiman

Nu sunt o credincioasă pentru creștin-ortodocșii clasici. Nu merg la orice biserică, nu cred în preoți, mă enervează interzicerile din zilele de sărbătoare. Cred că religia trebuie să țină pasul cu noi, nu să ne oprească-n loc. Pe scurt spun că suntem prea ocupați ca să fim credincioși. Pentru mine, sunt credincioasă.

Cred în Dumnezeu, în Fecioara Maria, în Iisus Hristos și mai cred în vorba unui om care mi-a spus că "Dumnezeu e în sufletul fiecăruia dintre noi". Cred, pe scurt, în ceva de neatins. Cred doar eu, în sinea mea, fără să simt nevoie s-o arăt de zi.

Și mai cred într-un loc, singurul în care cred. Poate voi crede până la proba contrarie, deși sper să nu existe. Este colțul singurul loc în care merg cu drag, unde simt că nu există ceilalți oameni, este locul în care merg mereu când am drum fără excepție.

Este **Mănăstirea Caraiman**. L-am cunoscut și pe părintele Gherontie Puiu. Am avut acest noroc. Părintele a ridicat Caraiman în jurul unui brad cu șase ramuri. Este locul sfânt pe care i l-a indicat chiar Fecioara Maria. Părintele a trăit și Mănăstirea Caraiman a fost finalizată. Odată ce micul colț de rai a fost gata, preotul Gherontie Puiu s-a stins din viață și a lăsat în urma lui un loc cald, care-i primește cu dragoste și căldură chiar și pe cei mai necredincioși după tipologia celor prea creștinați.

● **[CITEȘTE ȘI: PĂRINTELE GHERONTIE PUIU A MURIT. POVEȘTEA VIETII SALE MIRACULOASE ȘI A MĂNĂȘTIRII ÎNTR-UN LOC](#)**

Este un loc unde nu auzi gălăgie. Se află la poalele Munților Bucegi. Muntele se înalță mândru în spatele Mănăstirii și parcă ar proteja-o de tot ce-i mai rău în țară, în lume.

Aici nu ajunge nimic urât, nimic rău, doar aerul proaspăt de munte, soarele cald și oamenii care chiar își doresc s-o facă

"așa trebuie", nu vin ca să bârfească, să-i dea bani preotului, să se uite unii la alții și să-și spună că nu sunt îndeajuns de

Locul cald de la poalele Masivului Caraiman

Și oricât mi-aș mai dori lucruri materiale în viață, la bradul cu șase ramuri unde cândva părintele Puiu m-a trimis să mă cer nimic din toate astea. Nu pot să cer nimic! Uit totul când ajung în locul care parcă mă încălzește de fiecare dată. am întrebat dacă a ieșit soarele cât am fost acolo. Nu ieșise, dar eu l-am simțit. Aceasta este senzația. Dacă cineva mi-aș râde, mi s-ar părea absurd. Îmi pare absurd și când o scriu eu, dar e ceea ce am simțit. Și eu nu prea simt.

Poate că fiecare dintre noi are acel colț de rai în care crede, dar eu le recomand celor ca mine, care merg sau trec pr urce până la Mănăstirea Caraiman.

Ultima oară când am fost, un preot bătrân, a cărui înțelepciune i se citea în ochii blânzi a adus un copil de vreo șase dintre poneii mănăstirii. I-a dat încrederea copilului să se apropie de ponei și să-l mângâie. Eu nu cred în preoți. În bun crezut. Nu știu cine este. Doar mi-a oprit timpul în loc.

Această postare trebuia să fie una despre călătorii, locuri de vizitat, vacanțe. Nu a putut fi doar atât.